

๐๕๗

๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑

春日宴

งานเลี้ยงแห้วสันตกาล

๑๑ ๑๑

3

๑๑ ๑๑

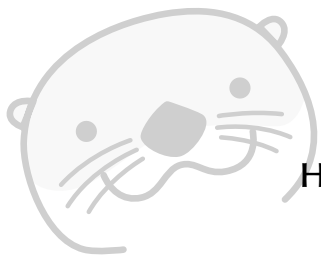
白 鹭 成 双

ไป ลู่ เฉิง ชวง

เขียน

Huang LiYuan

แปล

ก า ร อ่ า น คี อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ตอนนี้นางสาวสร้างเขียนหนังสือไม่เป็น แต่กลับแอบอิงกายในอ้อมอก
ช่วยเขาอ่านหนังสือ

เจียงเสวียนจินหลูบตา นึกถึงท่าทางที่คนผู้นี้ยิ้มจนดวงตาแพรวพราว
ระยิบระยับ

- ไป ลู่ เฉิง ชวง

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑

๑๑ ๑๑

เมื่อแผนการที่กำลังดำเนินไปอย่างราบรื่นกลับต้องสะดุดลงกลางคัน
ตัวคนที่แท้จริงขององค์หญิงต้นหยางถูกเปิดโปง แผนการที่วางไว้ถูกตลบหลัง
ซ้ำร้าย นางยังถูกป้ายสีจนทำให้คนที่นางรักหมดใจเลื่อมความเชื่อใจและ
คิดทำร้ายนางอีกด้วย

องค์หญิงต้นหยางหรือหลี่ไหวอวี่จะรับมือกับเภทภัยในครั้งนี้อย่างไร
และจะผ่านพ้นวิกฤตครั้งนี้ไปได้หรือไม่

เอาใจช่วยหลี่ไหวอวี่ได้ในเล่มค่ะ

๑๑๑

กระหม่อมน้อยมรับเสด็จองค์หญิง

หลี่ไหวอวี่ เดินลัดเลี้ยวไปตามทางของตำหนักหมิงซานตามความทรงจำ

แสงจันทร์อันเปล่าเปลี่ยวทำให้สถานที่ซึ่งเดิมทีก็เงียบสงบอยู่แล้วยิ่งน่าสะพรึงกลัวขึ้นไปอีก นางเหยียบย่างไปบนหญ้าที่แห้งเหี่ยว ผลักประตูตำหนักข้างของพระราชวังชั้นในเบาๆ

จักรพรรดิแต่ละรัชสมัยจะมีห้องลับอยู่หนึ่งห้องที่เอาไว้ใช้เก็บรักษาข้าวของและเอกสารสำคัญ ตำหนักหมิงซานคือห้องลับขององค์จักรพรรดิเชี่ยว

ก่อนเสด็จพ่อจะสิ้นพระชนม์ได้บอกนางไว้ว่า รอให้หลี่ไหวหลินอายุครบสิบห้าปีเต็มและยืนหยัดด้วยตัวคนเดียวได้แล้ว นางจึงจะมาที่นี่เพื่อหาของที่ท่านพ่อทิ้งไว้ให้ได้

รัชศกต้าชิงปีที่แปด เดือนสอง วันที่ยี่สิบ หลี่ไหวหลินอายุสิบห้าปีเต็ม นางจึงมาที่แห่งนี้ตามสัญญา เปิดกลไกด้วยความคาดหวังเต็มเปี่ยมและคิดว่าเสด็จพ่อต้องทิ้งสมบัติอะไรไว้ให้พวกเขาแน่

ทว่าโชคร้ายยิ่งที่ตำหนักหมิงซานไม่มีสมบัติอะไรเลย มีเพียงความลับที่นางรับไม่ได้เท่านั้น

ตอนนั้นหลี่ไหวอวี่รับไม่ได้ หลังจากอ่านจบก็เดินใจลอยกลับไปยังตำหนักเฟยอวี่น ลืมนำของสิ่งนั้นออกไปหรือทำลายมันจนสิ้น ต่อมาเมื่อชื่อหมาขี้ต่าย และนางถูกคุมขังจึงไม่มีโอกาสมาয়ที่แห่งนี้อีก

แต่ตอนนี้พอเปลี่ยนรูปโฉมได้มายืนอยู่หน้าชั้นหนังสือตำหนักข้าง
แห่งนี้อีกครั้ง หลีไหววี่ก็คิดว่า เอาไว้จบเรื่องนี้แล้ว นางก็สามารถเป็นไปจู่
อย่างสบายใจได้

แกรก! กลไกบนชั้นหนังสือที่ถูกขยับเกิดเสียงเบา ๆ ต่อมาผนัง
ตรงกลางก็แยกตัวเปิดออกและเลื่อนไปด้านข้าง

เมื่อนึกถึงเจียงเสียนจินที่ยังคงรออยู่ตรงภูเขาล้อมแล้ว หลีไหววี่
ก็ยกริมฝีปาก เดินไปข้างในพลางยิ้มไปด้วย ในใจคิดเอาไว้แล้วว่าจะหยอก
แก่งคนเฒ่าอย่างไร

ทว่าเมื่อเงยหน้ามองภายในห้องลับ รอยยิ้มบนหน้าของหลีไหววี่
พลันแข็งทื่อไปโดยปริยาย

ในห้องลับมีแสงเทียนกำลังลุกไหม้สว่างไสว หลิววินเหลี่ยในชุดผาวยาว
สีม่วงครามสดสวยยืนอยู่หน้าชั้นหนังสือห่างจากนางสิบก้าว ในมือถือหนังสือ
สีเหลืองสดเล่มหนึ่ง มองนางด้วยสายตาดกตะลึง คล้ายกับว่าตกใจมาก

หัวใจพลันดิ้นรน ความเย็นแผ่ววับขึ้นมาจากข้อเท้าทำเอาหลีไหววี่
ตัวแข็งจนแทบจะยืนไม่อยู่

“ท่านเฒ่าอยู่ที่นี้ได้อย่างไร!”

หลีไหววี่ตะโกนคำพูดนี้ไปโดยสัญชาตญาณ แล้วก็รู้สึกผิดปกติ
จึงหมุนตัวหมายจะวิ่ง

“หยุดนะ!” หลิววินเหลี่ยก้าวไปคว้าข้อมือนาง กดกลไกด้านข้างอย่าง
รวดเร็วปิดประตูห้องลับลงอีกครั้ง

สายลมสุดท้ายที่เล็ดลอดเข้ามาพัดเทียนบนโต๊ะที่กำลังลุกโชนจน
กะพริบไหววูบ

“ท่านเป็นใครกันแน่!” เขาตะคอก เร็วแรงมหาศาลจากมือนั้น
ทั้งน้ำเสียงที่ค่อนข้างลั่น เห็นได้ชัดว่าตกใจไม่น้อย

หลีไหววี่ตัวแข็งทื่อ มองคนตรงหน้าตาไม่กะพริบ ลักพักถึงพูด
ขึ้นว่า “ได้เท่าหลิวจ๋าเข้าไม่ได้แล้วหรือ”

จะจำไม่ได้ได้อย่างไรเล่า ทุกครั้งที่เขาเจอนางล้วนแต่รู้สึกไม่สบายใจ
เดิมคิดว่าเป็นผลตกค้างหลังจากการประมือกันเมื่อครั้งก่อน ตอนนี้พอเจอแล้ว

กลับมาเป็นเช่นนั้นไม่

“ไปจูจี...” หลิวววินเลียพิมพ์้าซื่อหนาง พยายามตรึงนางไว้ไม่ให้ตื่น
เขามองสำรวจไปจูจี ก่อนที่คนผู้นี้จะกลับมา มีสติสมประกอบไม่ได้
คบหามิตรสหายนอกจวนเลย แต่อยู่ๆ มารู้จักกับลู่อิงอิงจึงลืมลมคมในมาก
และตอนนี้ยังมาเฝ้าอยู่ที่นี้อีก

ที่แห่งนี้นอกจากตนและฝ่าบาทแล้ว มีเพียงองค์หญิงใหญ่เท่านั้นที่รู้
หลิวววินรู้สึกว่าหัวใจแทบจะกระเด็นขึ้นมาถึงคอหอยแล้ว นางบิด
ข้อมือหมายจะดิ้นรนให้หลุดพ้นจากเขา ทว่าเรียวแรงกลับไม่มากเท่าเขา
ดังนั้นจึงได้แต่พินังรอโอกาส

นางเคยประมือกับเขามาแล้ว ในใจจึงรู้ชัดยิ่งว่าหากปล่อยให้เขาเริ่ม
ลงมือจริงจังๆ ละก็ ร่างของไปจูจีไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขาเลย

หลิวววินลืมนึกถึงความคิดมุ้งมิ้งภายในใจ กลอกตาไปมาแล้วหยุด
ดิ้นรน “ได้เท่าหลิว ท่านมาทำอะไรที่นี้กันหรือ”

“ยังคิดจะเสแสร้งอยู่อีกหรือ” หลิวววินเลียกลับมาได้สติ ขยับข้อศอก
เพียงครั้งเดียวก็กดตึงคอของนางเข้ากับผนัง กล่าวด้วยสายตาดุดัน
“คุณหนูสี่สกุลไปสติไม่สมประกอบมาสามปี อยู่ๆ ก็หายดี ไม่เพียงแต่
จะพูดจามีการมคคาย จู่ๆ ก็เป็นวรยุทธ์ อีกทั้งลู่อิงอิงยังเพิ่มสินเดิม
ให้แก่ท่าน ส่วนสวีเซียน หานเซียว อว้นหลันซิง ยังนั่งประจำที่ฝ่ายเจ้าสาว
ให้อีก และตอนนี้ท่านก็มาปรากฏตัวอยู่ที่นี่”

“องค์หญิง กระหม่อมขออภัยอย่างยิ่งที่เสียมารยาท”

หลิวววินวิตกตะลึง เป็นสายตาดูหนึ่ กล่าวว่า “ได้เท่าพูดอะไร ข้าไม่
เข้าใจ”

แรงที่มือค่อยๆ เพิ่มขึ้น หลิวววินเลียส่ายยิ้ม “ไม่เข้าใจก็ช่าง
วันนี้ท่านมารนหาที่ตายถึงที่ ในเมื่อท่านชอบตำหนกหมิงซานถึงเพียงนี้
เช่นนั้นก็กลับเฝ้าอยู่ที่นี้ไปตลอดกาลเลยแล้วกัน”

ลำคอถูกบีบจนหายใจไม่ออก หลิวววินยันคิ้วด้วยความทรมาน
“เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน! หากท่านอยากให้ข้าตาย กระนั้นก็ให้ข้าได้ตายไปแบบ
รู้แจ้งสิ!”

การกระทำชะงักทันที หลิววี่นเหลียวมองนางครูหนึ่ง คลายมือเล็กน้อย “ข้าไม่รู้จักองค์หญิงอะไรนั้นจริงๆ” เมื่อได้โอกาส หลิววี่นจึงรีบพูด “ข้าก็แค่เดินไปเรื่อยเรื่อย...”

“จากนั้นก็เปิดกลไกลับของที่นั่นหรื่อ” เขาเอ่ยโพล่งชุดคำโกหกของนางขึ้นมาในทันใด หลิววี่นเหลียวออกแรงบีบแน่นขึ้นอีกครั้ง “ถ้าท่านอยากพูดแค่นี้ เช่นนั้นกระหม่อมจะน้อมส่งเสด็จองค์หญิงเอง”

วิธีนี้ไม่ได้ผล

หลิววี่นเหลียวคิดจะฆ่านางจริงๆ ลงมือไม่ปราณีแม้แต่นิด

หลิววี่นลนลานขึ้นมาทันที ถือโอกาสตอนที่ยังเค้นเสียงออกจากลำคอได้ เอ่ยปากอย่างยากลำบาก “หลิว...หลิวจ้าว”

เมื่อได้ยินนามหลักของตน หลิววี่นเหลียวก็ยั้งยืน “ในที่สุดองค์หญิงก็ยอมรับแล้วหรื่อ”

ความตายมาถึงตัวแล้วจะไม่ได้ยอมรับได้หรื่อ นางไม่ได้โง่เสียหน่อย! หลิววี่นพยัคฆ์หน้ารั้ว ทำท่าทางบอกให้เขาปล่อยนางก่อน

หลิววี่นเหลียวพลันคลายมือออกครึ่งซุน และกล่าวพร้อมแวตาดุดัน “สาเหตุที่เจ้าเมืองจื่อหยางมีพฤติกรรมแปลกไปในช่วงระยะที่ผ่านมาเป็นเพราะท่านคอยมอมเมาอยู่นี่เอง!”

สุดท้ายใจอยู่สองເອິກ หลิววี่นก็ซันตาขึ้นมองเขา “เจ้าเมืองจื่อหยางเป็นคนอย่างไร ข้าอมเมาเขาได้หรื่อ เขาแค่ทำเรื่องที่คุณคิดว่าถูกต้องก็เท่านั้น”

“หึ” หลิววี่นเหลียวสายตึระ “องค์หญิงถ่อมตัวนัก หากท่านไม่คอยลงแรงชักนำ มีหรือที่เขาจะสืบถึงตัวฉันทันได้เร็วถึงเพียงนี้”

ตอนนี้เจียงเสวียนจันหรือคิตีคิบน้ามาจนถึงตัวฉันทันแล้ว จนหลิววี่นเกือบคิดว่าฉันทันเป็นฆาตรกรที่อยู่เบื้องหลัง แต่ตอนนี้พอได้ยินคำพูดนี้ของหลิววี่นเหลียว นางก็เข้าใจทันที

¹ คนจีนสมัยโบราณจะตั้งชื่อนามหลักและนามรอง นามหลักใช้เรียกเฉพาะคนในครอบครัวและคนสนิท ส่วนนามรองเป็นชื่อที่คนนอกใช้เรียกในวงสังคม

เขาต่างหากที่ซ่อนเร้นอยู่เบื้องลึกสุด

ร่างกายนางเกร็งไปหมด หลี่ไห่ววี่หลุบตา กล่าวเสียงเบาแบบยอมอ่อนข้อ “ถึงอย่างไรข้าก็อยู่ในเงื้อมมือท่านแล้ว สู้บังคับกันไม่ดีกว่าหรือ”

“มิกล้า” เขายังคงจับลำคอของนาง นัยน์ตานายแววลุ่มลึก “กระหม่อมเคยได้รับการชี้แนะเรื่องฝีมือขององค์หญิงมาไม่น้อย หากจะคุยก็น่าคุยได้เพียงแบบนี้”

ไม่คิดจะมอบโอกาสเพียงน้อยนิดให้นางเลยหรือ ความรู้สึกในใจของหลี่ไห่ววี่ดังวูบอย่างหนัก

คล้ายว่าหลี่ววินเลี้ยวส่งสัยนางอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้นในยามนี้เมื่อรู้ความจริง หากเทียบกับความตื่นตกใจแล้ว เหมือนเป็นการตอกย้ำความคิดในสิ่งที่เขารู้อยู่แล้วมากกว่า ค่อยๆปะติดปะต่อตัวตนของนางได้ที่ละน้อย

หลังจากนั้นผ่านไปพักหนึ่ง ในสายตาที่ตกอยู่บนหน้านางก็ไร้ซึ่งความตื่นตระหนก คนก็ใจเย็นลงมากแล้วเช่นกัน

เมื่อเห็นว่าเขาเหมือนจะไม่ถามอะไรแล้ว หลี่ไห่ววี่จึงถามเขา “ท่านรู้จักที่นี่ได้อย่างไร”

เมื่อครั้งเสด็จพ่อไกล่จะสิ้นพระชนม์ มีเพียงนางกับหลี่ไห่ววี่หลานเท่านั้นที่อยู่ข้างกาย แม้แต่เฉิงเสวียนจิ้นก็ยังยืนอยู่นอกตำหนัก หากว่ากันตามเหตุผลแล้วย่อมไม่มีทางที่คนอื่นจะรู้จักที่นี่ ยิ่งไปกว่านั้นคือหลี่ววินเลี่ยยังเป็นเพียงขุนนางชั้นผู้น้อยด้วยซ้ำ

คนตรงหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “ในใจองค์หญิงมีคำตอบอยู่แล้ว เหตุใดต้องถามกระหม่อมด้วยเล่า”

นอกจากนางแล้ว คนที่รู้จักที่นี่ก็มีเพียง...

หลี่ไห่ววี่

คิ้วขมวดลึก หลี่ไห่ววี่ส่ายหน้า “เป็นไปได้ที่เขาจะบอกเจ้า”

ก่อนอื่นอย่าว่าแต่ปีนั้นที่เสด็จพ่อสิ้นพระชนม์ หลี่ไห่ววี่อายุเพียงเจ็ดขวบ ไม่น่าจะจำเรื่องเมื่อครั้งนั้นได้ด้วยซ้ำ ต่อให้เขาจำได้ก็ไม่มีเหตุผลให้บอกหลี่ววินเลี่ย

คนผู้นี้กำลังหลอกนาง

“ในเมื่อองค์หญิงไม่เชื่อ เช่นนั้นกระหม่อมก็จนปัญญา” หลีววินเลียหรีตาลงครึ่งหนึ่ง “กระหม่อมมีคำถามอยากถามองค์หญิงเช่นกัน”

“ว่ามาสิ” หากมันช่วยยื้อเวลาให้มีชีวิตอยู่นานอีกหน่อย หลีววินเลียหรีทำจริงใจมาก “ถามอะไร ข้าก็จะตอบสิ่งนั้น!”

“ท่านฟื้นคืนชีพได้อย่างไร” นี่คือนี่ที่หลีววินเลียหรีอยาการู้ที่สุด

คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพได้ นี่คือเรื่องที่บรรพบุรุษบอกต่อกันมา แต่เพราะเหตุใดคนตรงหน้านี้ซึ่งตายไปแล้วแท้ๆ กลับยิ้มว่างคนอื่นมายืนพูดคุยกอยู่ตรงนี้กับตนอีกครั้งได้กันเล่า

หลีววินเลียหรีลืบลตาต่ำก่อนตอบว่า “เรื่องนี้ ข้าพูดไป ท่านก็คงไม่เชื่อ” “ว่ามาก่อนสิ”

คำโกหกมั่วซั่วทั่วไปไม่มีทางรอดพ้นหูตาของหลีววินเลียหรีไปได้แน่ หลีววินเลียหรีครุ่นคิดอย่างจริงจัง ทันใดนั้นก็มีความคิดหนึ่งผุดขึ้นมา

“ก่อนหน้าที่ข้ามีชีวิตอยู่ได้สมบัติมาชิ้นหนึ่ง สามารถทำให้วิญญาณมนุษย์คงอยู่และทำให้คนตายกลับมามีชีวิตได้” นางลดเสียงลงและกล่าวต่อไป “ทั้งหมดนี้ก็เพราะพึ่งพาของชิ้นนั้น ข้าจึงได้มีโอกาสกลับมาอีกครั้ง”

สมบัติวิเศษ หลีววินเลียหรีมองนางด้วยสายตาเย็นชา “คิดจะหลอกข้าหรือ” “ไม่ใช่ๆ!” หลีววินเลียหรีกระหิບเท้า “ข้าไม่ได้หลอกท่านจริงๆ! ท่านจำปีศาจที่สี่ซึ่งราชวงศ์จิ้นตะวันออกมาเยือนเป่ย์เว่ยได้หรือไม่ ในบรรดาข้าของที่เจ้าเมืองไปฮวามอบให้มีหยกประดับรูปร่างประหลาดอยู่ชิ้นหนึ่ง! ตอนนั้นข้าไม่รู้ประโยชน์ของมัน แต่หลังจากที่ข้าตายไป วิญญาณก็ถูกมันดูดต่อมาคุณหนูสี่สกุลไปจมน้ำตาย ข้าก็เลยเข้ามาอยู่ในร่างนาง”

ถึงอย่างไรคนอื่นก็ไม่เคยตาย ใครจะแยกแยะได้ว่าคำพูดนางเป็นจริงหรือเท็จเล่า

เมื่อความจริงปรากฏหนที่อยู่ที่ตรงหน้า หลีววินเลียหรีไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ ประกายประหลาดวาดผ่านดวงตาในทันที

“ตอนนี้หยกประดับนั้นอยู่ที่ใด”

มนุษย์ล้วนกลัวตายกันทั้งสิ้น ยิ่งเป็นคนที่ลุ่มหลงในอำนาจก็ยิ่งกลัวสำหรับผู้ที่อยู่ในตำแหน่งระดับสูงแล้วบอกได้เลยว่า การมีชีวิตยืนยาวกับการ

พื้นคินชีพเป็นดังสิ่งล้ำค่าที่หาได้ยากยิ่ง

หลี่ไห่ววี่มองเห็นโอกาส ในที่สุดก็ยิ้มออกมา “ได้เท่า ตอนนี่ชีวิตข้าอยู่ในกำมือท่านแล้ว หากท่านจะฆ่าข้าจริง ๆ ข้าก็ยังพึงขอขึ้นนั้นกลับมามีชีวิตได้อีก แล้วจะบอกที่อยู่ของมันเป็นกับท่านได้อย่างไร”

เคยพื้นคินชีพแล้ว ยังพื้นคินชีพได้อีกอย่างนั้นหรือ ถ้าเช่นนั้นหากได้ของสิ่งนั้นมากจะมีชีวิตตลอดไป ไม่มีทางตายอย่างนั้นหรือ

หลี่ววินเหลี่ยมนึก หัวเราะลงครึ่งหนึ่ง คล้ายกับกำลังตรึกตรองอะไรบางอย่าง

“ความจริงที่ข้ากลับมามีชีวิตครั้งนี้ได้ก็แค่อยากล้างมลทินให้ตัวเองเท่านั้น” หลี่ไห่ววี่ถอนหายใจยาว “ท่านดูข้าข้าทำร้ายใครไปบ้าง คนพวกนั้นที่เข้าคุกได้รับโทษทัณฑ์ มิใครบ้างที่กรรมไม่ตามสนอง ท่านไม่จำเป็นต้องฆ่าด้วยซ้ำ เอาไว้รอคดีเสร็จ ข้าจะอยู่เฉยๆ เคียงข้างเจียงเสวียนจิ้นจะไม่เกาะกบขวางหูขวางตาพวกท่านอีกเลย”

“ท่านยังอยากกลับไปอยู่เคียงข้างเขาอยู่อีกหรือ” หลี่ววินเหลี่ยมยิ้มน “หากเขารู้ตัวตนของท่าน คิดว่าท่านจะยังใช้ชีวิตอยู่ได้อีกหรือ”

ศัตรูตัวฉกาจในอดีตยึดศพคินวิญญาณกลายเป็นภรรยา ทั้งวางแผนหลอกล่อใช้ แสดงความรักกับเขา ทั้งหมดนี้ก็เพื่อรอคดีให้ตนเอง

หากเจียงเสวียนจิ้นรู้เรื่องนี้เข้าละก็...

แววตาไห่ววี่ เขาปล่อยนางในทันใด

“แค่นี้ๆ!” แรงกดที่คอหายไปแล้ว หลี่ไห่ววี่ค้อมตัวกระเอนไถ่ในทันที

“ตกลงกันก่อน” หลี่ววินเหลี่ยเอ่ย “ข้าจะปล่อยท่านไป ท่านไปเอาสมบัติชิ้นนั้นมาให้ข้า”

หลี่ไห่ววี่แอบยกริมฝีปากแล้วกล่าวว่า “ได้เท่าจะรักษาคำพูดหรือ”

“กลไกอยู่ข้างท่าน ท่านออกไปตอนนี้ได้เลย” หลี่ววินเหลี่ยพูด “แต่ถ้าข้าไม่ได้หยกประดับนั้น ตัวตนของท่านจะถูกเปิดเผยและข้าจะทำให้ท่านได้รับพระราชทานสุราพิขอีกครึ่ง”

เป็นไปได้อย่างไร หากนางเผยตัวและพลิกคดีได้แล้ว มลทินนั้น

ก็ต้องหายไปสิ หลีไหวหลินรู้ตัวตนของนางก็น่าจะดีใจเป็นที่สุด แล้วจะมอบยาพิษให้แก่นางได้อย่างไร

หลีไหววู้แอบยกริมฝีปาก ยืนตัวตรงพร้อมกล่าวว่า “ข้าจะไปจากที่นี่ก่อน เอาไว้ปลอดภัยแล้วจะให้คนนำหยกขึ้นนั้นไปให้ได้เท่า”

หลิววินเลียยืนมือโพล่หลัง มองนางตะกลโกพลางกล่าวอย่างมีเลศนัย “การได้กลับมามีชีวิตไม่ใช่เรื่องง่ายเลย องค์หญิงต้องถนอมมันไว้ให้ดี อย่าได้ใช้กลลวงอะไรอีก”

“ได้เท่าวางใจได้” เมื่อพ่นแยกตัว ลมเย็นพัดเข้ามาจากด้านนอก หลีไหววู้สุดหายใจแล้วจับกระบี่โปรงเดินออกไปอย่างสุขุม

ตำหนักหมิงชานยังคงเงียบสงัดยิ่ง แต่งานเลี้ยงที่ตำหนักสี่เล่อซึ่งอยู่ห่างออกไปเหมือนจะเลิกแล้ว ลุ่มเสียงแห่งความรื่นเริงก่อนหน้านี้ก็จางหายไปแล้วเช่นกัน

หลีไหววู้มือไม้สั่นเทา ฝิเท้าก็ค่อนข้างสะเปะสะปะ ไม่กล้าหันหลังกลับไปมองและเริ่มเดินเร็วขึ้นเรื่อยๆ ทันทีที่พ้นจากตำหนักหมิงชาน นางก็เร่งฝีเท้าแบบไม่คิดชีวิต

ราวกับว่าฝันร้าย ไม่สิ ต่อให้นางฝันก็ไม่ได้ถึงว่าจะเห็นหลิววินเลียในห้องลับ! ตอนนี้ควรจะทำอย่างไรดี หลิววินเลียรู้ตัวตนของนางแล้ว จะบอกเจียงเสวียนจินเมื่อใดก็ได้ หากเป็นเช่นนั้น ทุกอย่างก็จะจบสิ้นทันที

วันนี้เขาปล่อยนางไปเพียงเพราะอยากได้สิ่งของเท่านั้น แล้วหลังจากที่ให้สมบัติแก่เขาแล้ว ความลับของนางอยู่ในกำมือเขา และเขาก็คือคนที่อยากให้นางตายตลอดมา จุดจบเป็นอย่างไร ไม่ต้องบอกก็รู้

จะปล่อยให้หลิววินเลียมีชีวิตอยู่ไม่ได้

เมื่อตกผลึกถึงตรงจุดนี้ ความคิดภายในหัวนางก็หมุนคว้างอย่างรวดเร็ว

เดินเลียบตามทางในวังกลับมาจนถึงตำหนักสี่เล่อ หลีไหววู้เก็บอาการเรียบร้อย หมายถึงไปรับตัวเจียงเสวียนจินที่รอนางอยู่ตรงภูเขาล้าง

ทว่านางเหมือนจะไปนานเกินไป งานเลี้ยงเลิกไปแล้ว ตรงภูเขาล้าง

ก็ไม่มีคนอยู่แล้วเช่นกัน

นางเริ่มว้าวุ่นใจ จึงตั้งรังคนทีผ่านทางมาถาม “เห็นเจ้าเมืองจ้อหยางหรือไม่”

และบังเอิญว่าคนที่หันมาคืออวินหลันซิงพอดี เขามองนางด้วยความแปลกใจ “สุหยินท่านเจ้าเมืองหรงกรี ท่านเจ้าเมืองรอท่านอยู่นานแล้ว เขาอยู่ตรงนี้ตลอดไม่ยอมไปไหน แต่เขาเมามาก พวกใต้เท้าเจียงก็เลยพาคนกลับจนไปแล้ว”

พอเห็นเขา สายตาของหลี่ไหวอวี่พลันซับซ้อนอย่างยิ่ง กำหมัดอัปภาถอยากจะทำอะไรบางอย่าง แต่ก็กลืนคำพูดกลับลงไป

เมื่อเห็นท่าทางนี้ของนาง สายตาอวินหลันซิงก็ดูเคร่งขรึมขึ้นเล็กน้อย “ข้ามีคำถามที่อยากถามสุหยินมาตลอด

“สุหยินรู้ได้อย่างไรว่าเขื่อนแม่น้ำลั่วฮวามีปัญหา”

นางสับสนว้าวุ่นไปหมด หลี่ไหวอวี่ไม่คิดจะอ้อมค้อมกับเขาแล้ว เอ่ยพูดทั้งที่ใบหน้าซีดเซียว “เจ้าก็สงสัยว่าข้าคือตันหยางใช่หรือไม่”

ประโยคตรงตรงเช่นนี้ อวินหลันซิงได้ย่นก้นนั่งค้ำยันที่

“ตอนนี้ข้าไม่มีเวลาพูดกับเจ้ามากนัก” หลี่ไหวอวี่หลบตา พูดด้วยน้ำเสียงสั่น “หลันซิง เจ้าช่วยไปบอกลู่อิ่งสิงที่ ให้พวกจู้ฉู่เตรียมตัวไว้ ข้ามีคนผู้หนึ่งที่อยากสังหาร”

ข้ามีคนผู้หนึ่งที่อยากสังหาร

น้ำเสียงวางมาดโอหังเช่นนี้ทำให้อวินหลันซิงนึกถึงที่ตำหนักเพยอวิน เมื่อครั้งปีก่อน ฉับพลันภาพเบื้องหน้าก็กลายเป็นคนตรงหน้าสวมชุดขาววัง แต่กลับนั่งไม่เรียบร้อยแม่แต่นิด นางนั่งไขว่ขาพูดจากับพวกเขา

“มาทำงานกันเถอะ ใต้เท้าทั้งหลาย จีบแมลงมอด หาวิธีทำให้เขาตายเสีย”

...

“องค์หญิง” อวินหลันซิงลองหยั่งเชิงเรียกคนตรงหน้า ในดวงตาฉายแววตกใจและสงสัย

หลี่ไหวอวี่พยักหน้า แข็งขาอ่อนแรงจนต้องนั่งยองๆ ลงบนพื้น

“เจ้าไปทำ...ไปทำตามที่เขาบอก”

ห่านเขียวที่อยู่ด้านหลังกำลังหาคนรอบทิศ พอเดินมาเห็นแผ่นหลัง เขาก็ตะโกนอย่างไม่แยแสสิ่งใด “หลันซิง ข้าหาเจ้าอยู่ตั้งนาน...”

ทันทีที่สิ้นเสียงก็มองเห็นร่างของไปจู่จีที่อ้วนหลันซิงบดบังอยู่

“เอ๋ ฮูหยินท่านเจ้าเมืองทำไมถึงมาอยู่ตรงนี้ได้เล่า” ห่านเขียวแปลกใจมาก “คนสกุลเจียงกำลังตามหาท่านกันทั่วเลย”

หลี่ไห่วอว์มองเขาอย่างสนใจ หมดแรงอธิบาย สายศีรษะพลางใช้มือยันเข้าแล้วลุกขึ้นยืน ขณะที่กำลังจะหมุนกายเดินจากไปก็เห็นหลี่ววินเลี้ยวมาจากด้านหลัง

ลมหายใจของนางหยุดชะงัก นางเบือนสายตาทันที ร่างกายแข็งทื่ออยู่ที่เคยเดิม ไม่กล้าขยับเขยื้อนโดยสิ้นเชิง

“เป็นอะไรไปหรือ” ห่านเขียวผู้ไม่รู้อะไรทั้งสิ้นมองนางด้วยความแปลกใจพลางถาม “ฮูหยินเจ้าเมืองก็เฝ้าเหมือนกันหรือ สีหน้าไม่ดีเอาเสียเลย”

หลี่ววินเลี้ยวเดินมาทีละก้าวๆ สีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม ยืนปักหลักอยู่ไม่ไกลจากพวกเขาก่อนประสานมือและกล่าว “พวกใต้เท้าจะพากันแล้วหรือ”

อ้วนหลันซิงสังเกตเห็นความวิตกกังวลของหลี่ไห่วอว์จึงก้าวขึ้นไปข้างหน้าสองก้าว กั้นนางไว้ข้างหลัง จากนั้นจึงประสานมือทักทายกลับ “งานเลี้ยงเลิกแล้ว”

“เช่นนั้นทุกท่านก็เดินทางปลอดภัย” หลี่ววินเลี้ยวซ่อนตาขึ้น มองไปทางคนที่อยู่ข้างหลังอ้วนหลันซิง หัวเราะเบาๆ พลางกล่าว “ฮูหยินเจ้าเมืองก็เดินทางปลอดภัยเช่นกัน”

กล่าวจบก็เดินเอามือไพล่หลังเข้าตำหนักสี่เล่อไป

ห่านเขียวย่นคิ้วมองแผ่นหลังหลี่ววินเลี้ยวพร้อมกับพึมพำ “ทำไมวันนี้คนคนนี้ถึงได้ดูแปลกนักนะ”

อ้วนหลันซิงหันกลับไปมองหลี่ไห่วอว์พร้อมกับถาม “เกิดเรื่องอันใดขึ้นใช้หรือไม่”

หลี่ไห่ววี่สายหน้า พูดเสียงเบา “รบกวนท่านทั้งสองช่วยไปส่งข้าหน่อยได้หรือไม่”

“ได้” อวี่นหันชิงตอบโดยไม่คิดเช่นกัน

หลานเซียววู๋ “นี่...หลันชิง เจ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

แต่ไหนแต่ไรเขาไม่ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านไม่ใช่หรือ

อวี่นหันชิงดึงเขามาแล้วพูดว่า “เอาไว้วางแล้วเดี๋ยวจะอธิบายให้เจ้าฟัง ส่งองค์...ส่งฮูหยินท่านเจ้าเมืองกลับจวนสกุลเจียงก่อน”

เห็นท่าทางเคร่งขมึนของเขาแล้ว หลานเซียววู๋รู้ทันทีว่าเรื่องมีมูลเหตุ จึงรีบเดินตามหลังอวี่นหันชิงกับฮูหยินไปและไม่ไถ่ถามให้มากความอีก

เมื่อกลับถึงเรือนนิลกาฬ หลี่ไห่ววี่ตรงไปหาชิงซือก่อน และพูดกับนางเสียงเบาว่า “มีเรื่องต้องการให้เจ้าช่วย”

ชิงซือเห็นใบหน้าชาวซิดก็ตกใจ สำรวนางหวัหวัรอบเมื่อไม่เห็นบาดแผลใดๆ ถึงได้วางใจ จากนั้นจึงพยักหน้าบอกให้นางพูด

หลี่ไห่ววี่หาหยกประดับชิ้นหนึ่งจากกล่องเครื่องประดับแบบลวกๆ แล้วพูดว่า “หลี่อวี่นเลืกรู้ตัวตนของข้าแล้ว ตอนนี้จำต้องฆ่าเขา เจ้าเอานี้ไปให้ลู่อิงสิง เขาจะช่วยจัดเตรียมกำลังคนให้เจ้าเอง”

ได้ยินครั้งแรกประโยคแรก สายตาชิงซือก็พลันฉายแววเย็นเยียบ ต่อมาเมื่อได้ยินภาระหน้าที่ในครั้งหลัง นางก็ลุกขึ้นนำหยกประดับยัดใส่อกเสื้อทันที

“ระวังด้วย” หลี่ไห่ววี่กำชับ

“ท่านไปดูท่านเจ้าเมืองก่อนเถิดเจ้าค่ะ” ชิงซือยกบกายคารวะพูดทิ้งท้ายก่อนจะออกไป

เจียงเสวียนจิ้นเป็นอะไร หลี่ไห่ววี่ตั้งสติมั่นแล้วออกจากเรือนข้างไปยังเรือนหลัก

ในเรือนหลักเงียบสงัด เจิงชวี่กับอวี่เฟิงต่างก็ยืนอยู่ข้างนอกไม่กล้าเข้าไป พอเห็นนางเดินมา ทั้งสองก็ฉลบทักประตู่ให้ทันที บ่งบอกให้นางรับเข้าไปโดยเร็ว

หลังจากที่คาดการณ่ว่าคนผู้นั้นมาแล้วจะรับมียาก หลี่ไห่ววี่

จึงเตรียมตัวเตรียมใจกลมเขาให้หลับเอาไว้แล้ว

ทว่าพอเข้าประตูมาและชั้นสายตาก็เห็นแวตาแจ่มชัดของคนที่กำลังนั่งอยู่ในห้อง เขาสร้างมาแล้ว

“เจ้าไปไหนมา” เขาพูดเสียงเรียบ

ดวงใจกระเด็นกระดอนขึ้นมา หล่ไหวอวีรีบเดินเข้าไปหา นั่งลงเบื้องหน้าเขาพร้อมกับพูดว่า “ข้าหลงทางนะ เดิมจะไปรินชาให้ท่าน สุดท้ายเดินไปเดินมาก็หลงทิศ โชคดีที่ได้ทำวันนี้กับได้ทำหามาพบเข้าก็เลยพาเข้ามาส่ง”

นัยน์ตาดำลึบจ้องนางไม่ไหวติง เจียงเสวียนจินเอ่ยว่า “เจ้าหลอกข้าอีกแล้ว”

หล่ไหวอวีตัวเกร็งขึ้นมาทันที คิดว่าเขาบออะไรบางอย่างเข้าแล้ว สีเลือดบนริมฝีปากพลันเหือดหายไปจนสิ้น

ทว่าสิ่งที่คนคนนั้นพูดต่อกลับเป็น “ข้ารอเจ้าที่ภูเขาล่องมาครึ่งชั่วยาม แต่เจ้ากลับบอกว่าหลงทาง แบบนี้นับว่ารักษาคำพูดหรือ”

หล่ไหวอวีตะลึงงันไปครู่หนึ่งแล้วหลุดคำออกมา “ท่านหมายถึงเรื่องนี้หรือหรือ”

“เจ้ายังมีอย่างอื่นที่โกหกข้าอีกหรือ” เจียงเสวียนจิน่ม่นิ้ว

“ไม่มีฯ!” หล่ไหวอวีรีบจับมือเขา พูดน้ำเสียงอ่อนโยน “ข้าจะหลอกท่านได้อย่างไรเล่า เรื่องหลงทางก็ชั่วข้าจะตั้งใจเสียหน่อย ท่านอย่าโกรธได้หรือไม่”

เจียงเสวียนจินไม่ชอบใจอย่างยิ่ง สีหน้าเคร่งขรึมขึ้นเรื่อย ๆ และจ้องมองนางอยู่อย่างนั้น

หล่ไหวอวีที่เพิ่งหนีตายจากเรื่องอกล้นขวัญเขวามาหมาด ๆ ตอนนี้อยู่พอเห็นเขารู้สึกสับสนจนทุกประการ โคมร่างเข้าหากอดเอวเขา พูดเสียงแหบแห้ง “อย่าโกรธเลยนะ...”

ฟังแล้วเหมือนจะร้องไห้

เจียงเสวียนจินตกใจ รู้สึกรู้สิดำรงตัวนางกำลังสั่นเล็กน้อย ความโกรธภายในใจละลายไปจนสิ้นและยื่นมือตบหลังนางเบา ๆ “คนที่ชอบแกล้งคนอื่น

มาชิงร้องไห้ก่อนก็ได้ด้วยหรือ”

“ข้าไม่ได้แก้งท่านเสียหน่อย” หลี่ไห่วีสะอื้น

“...” เจียงเสวียนจินจับไหล่นาง เขยคางขึ้น มุ่นคิ้วพลงมองตาแดงก่ำ
“เกิดอะไรขึ้น”

หลี่ไห่วีส่ายหน้า โอบคอเขา ร่างทั้งร่างอิงแอบในอ้อมอก กอดเอาไว้แน่น

“เราออกไปเที่ยวเล่นนอกเมืองสักกระยะดีหรือไม่” นางถามเสียงแผ่ว
เจียงเสวียนจินขบคิดแล้วเอ่ยว่า “วันพรุ่งนี้ฉันก็กลับเมืองหลวงแล้ว
ข้าจะพาเขาไปเข้าเฝ้าต่อหน้าพระพักตร์ฝ่าบาท เอาไว้เสร็จคดีข้อหมาชวีแล้ว
ข้าจะขอลาพาเจ้าไปเที่ยวก็แล้วกัน”

หลี่ไห่วีสั่นศีรษะ “ข้าอยากไปเดี๋ยวนี้เลย”

ในใจนางรู้สึกสังหรณ์ไม่ดีย่างยิ่ง หากพาเจียงเสวียนจินไปจาก
เมืองหลวงได้ละก็...

“ไม่ได้” เขابอก “ข้าเป็นผู้ไต่สวนคดีนี้ หากคดียังไม่จบ ก็ไม่อาจ
ไปได้”

น้ำตาเอ่อล้นขึ้นมา หลี่ไห่วีมองเขาอย่างไม่เข้าใจ

“อย่าเอาแต่ใจ” เจียงเสวียนจินยื่นมือไปเช็ดน้ำตาไให้นาง “ข้ามีเรื่อง
จำเป็นที่ต้องทำ”

เรื่องที่เขากำลังทำ แน่นนอนว่าสำคัญกว่าความแง่อนของนางมาก
หลี่ไห่วีพยักหน้าอย่างว่าง่าย ทว่าน้ำตากลับยิ่งไหลออกมาหนักกว่าเดิม

“ไม่เป็นไรแล้ว” เขากอดนาง ผลัดชุดนอนและแกะมวยผมออก
ให้ จับนางนั่งลงบนเตียง

หลี่ไห่วีจับผ้าห่มที่คลุมกายท่อนล่างอยู่พลงมองเขา อ้าปากอยาก
เอ่ยถามเรื่องบางอย่างเพื่อให้ตนรู้สึกสบายใจขึ้น แต่ก็กลัวว่าจะทำให้เขาสงสัย
ดังนั้นจึงเพียงแค่อับตาเสียบๆ

หลังจากตะเกียงดับ เจียงเสวียนจินเพ่งลึ้มตัวลงนอน คนด้านข้าง
ก็นอนกายลงมา

“เจียงเจี๋ย” นางพูดเบาๆ “ข้าขอบท่านจากใจจริงนะ”

เขาคงตะลึง เริ่มเบือนหน้าหนีอย่างไม่ค่อยเป็นตัวของตัวเอง “ทำไมอยู่ๆ จึงพูดเช่นนั้นเล่า”

“ข้าเกรงว่าท่านจะไม่รู้ ดังนั้นจึงต้องบอกท่านเอาไว้” ดวงตาเมสิดซึ่งสะท้อนประกายสุกใสท่ามกลางความมืด หล่ไหวอวี่กัมศึระะแนบกับหน้าผากเขา พูดอย่างจริงจังทุกถ้อยคำ “ข้าอยากมีลูกกับท่าน”

มือของเจียงเสวียนจินที่โอบเอวนางบีบแน่นขึ้นในฉับพลัน ร่างของคนเบื้องล่างเริ่มขยับพลิกกายขึ้นมาและตรึงนางไว้กับหมอน

หล่ไหวอวี่ยกมือลูบไล่โครงหน้าของเขาพร้อมกับแยมยิ้ม “ท่านช่างงดงาม ข้าอยากปอกสั้มที่หวานที่สุดในใต้หล้าให้ท่านกิน!”

เมื่อก่อนคำพูดนี้คือการหยอกเย้าเขา เพราะอยากเห็นท่าทางหน้าแดงหูแดงยามเขาโกรธ แต่ตอนนี้คำพูดประโยคนี้ของนางคือความจริงใจ หากรอดพ้นเคราะห์กรรมครั้งนี้ไปได้ นางจะไม่หลอกลวงเขาอีกเลย

เจียงเสวียนจินถือว่านางเพียงเล่นสำบัดสำนวน เขาส่งเสียงหึเบาๆ แล้วก็ไปกัดปากนาง

มิเช่นนั้น เหตุใดนางถึงหวานล้ำเพียงนี้เล่า

หล่ไหวอวี่หลุดคำ ตัดขาดเกาะเกี่ยวเอวของเขาเอาไว้แล้วรัดแน่นขึ้น

อยู่ดีๆ หลังที่ยังคั่นกลางเดือนแปดก็มีฝนตกลงมา หยาดฝนเม็ดเล็กโดนลมพัดสาดเข้าเรือนหลักจนเลื้อที่แขวนไว้กับฉากบังลมเปียกชุ่ม

ผิวกายเปล่าเปลือยสัมผัสถึงความชื้นของฝนในสารทฤดู หล่ไหวอวี่ดึงผ้าห่มมาคลุมเพื่อป้องกันความหนาวเย็น

ร อบ เ ต อ น มา ห รื อ ยั ง

ในเมืองหลวง มีโรงน้ำชาแห่งหนึ่งชื่อภูผาศิลาป่าไฟ เปิดอยู่ท่ามกลาง ภูเขาศิลาซึ่งเกิดขึ้นโดยธรรมชาติทางทิศใต้ของเมือง โต๊ะชาตั้งกระจาย กระจาย ก้อนหินสูงตระหง่านทางกัน ก่อไฟเขียวขจีน้อยใหญ่เติบโตอยู่ระหว่าง ม่านหินนั้น มองไกลๆ เหมือนกลุ่มยอดดอยตั้งค่ายกระจายตัวกันยิ่งนัก หลี่ไห่ววีพาชิงช้อมานั่งที่นี่ ตั้งสติคอยฟังลุ่มเสียงจากรอบด้าน ตลอดเวลา

ความจริงวันนี้างไม่จำเป็นต้องมาด้วยซ้ำ แค่ให้ชิงชื่อนำหยกประดับ มาให้หลิววินเลียก็พอแล้ว แต่หลิววินเลียส่งข่าวว่านางต้องนำมามอบให้ ด้วยตัวเอง ขณะที่เจียงเสวียนจิ้นไปเผชิญหน้ากับฉีฮั่นพอดิ หลี่ไห่ววี คิดๆ ดูแล้วจึงมาตามที่เขาต้องการ

ต้องตัดสินใจใช้เด็กเป็นเหยื่อล่อหมาป่า¹

หลังจากนั้นสองก้านธูป หลิววินเลียถึงได้เดินเอ้อระเหยมา พอหลี่ไห่ววีเห็นเขาก็ยึดหลังตั้งตรง ชำเลียงมองหินกำบังด้านขวาตาม สัญชาตญาณ

พวกจ้าวอยู่ข้างหลังนั้น

ที่แห่งนี้มีข้อดีอย่างหนึ่งคือต้นไม้ส่งเสียงเสียดสีดัง “สวบสวบ”

¹ เป็นสำนวน มีความหมายว่า ยอมจ่ายราคา ยอมทนลำบากเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์

ตลอดเวลา ช่วยปกปิดเสียงลมหายใจคนที่อยู่ใกล้ๆ ได้ ต่อให้มรยฤทธิ์สูง
เพียงใดก็ไม่อาจตรวจจับคนที่ซ่อนตัวอยู่ได้

เห็นได้ชัดว่าหลิววินเลี่ยไม่รู้สึกละอายเลย เขาเพียงเดินเข้ามาพาลาง
มองนางด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มแล้วทำความเคารพ “การระงับองค์หญิง”
หลี่ไหวอวี่ถามหน้าหนึ่ง “ได้เท่าหมาความความอย่างไร”

เรียกนางว่าองค์หญิงทั้งที่เป็นช่วงกลางวันแสกๆ อย่างนั้นหรือ
หลิววินเลี่ยยิ้มและกล่าวว่า “องค์หญิงพาซึ่งซื้อมาด้วย กระหม่อม
เห็นแล้วรู้สึกคุ้นตาดังนี้ ก็เลยอดใจไม่ได้ชั่วขณะ”

ซึ่งซื้อมุก้มองเขา

“จะว่าไปก็แปลก” หลิววินเลี่ยยกชายเสื้อขึ้นก่อนจะนั่งลงตรงข้ามนาง
เอื้อมมือไปรินชาให้ตัวเอง “ท่านเจ้าเมืองไม่รู้สึกแปลกใจเลยหรือ แต่ไหน
แต่ไรมาซึ่งซื้อ ก็ฟังคำขององค์หญิงใหญ่ตันหยางเพียงผู้เดียว แต่ตอนนั้น
กลับยอมรับคนอื่นเป็นนายเสีย”

หลี่ไหวอวี่หันไปมองซึ่งซื้อแวบหนึ่ง ก่อนจะกล่าวว่า “ซึ่งซื้อเป็น
คนที่เขายกให้ข้า”

นางไม่ได้เป็นฝ่ายขอ แต่เป็นเจียงเสวียนจิ้นยกให้เอง แล้วเขาจะรู้สึก
แปลกใจได้อย่างไร

หลิววินเลี่ยทอดถอนใจ “องค์หญิงฝีมือยอดเยี่ยมจริงๆ แม้แต่
เจียงเสวียนจิ้นก็ยังโดนท่านบั่นหัวจนต้องยอมประมือให้”

ในสายตาของคนที่เต็มไปด้วยความตกตาง อีกทั้งใบหน้ายังประดับ
รอยยิ้ม มองแล้วช่างให้ความรู้สึกขวางหูขวางตาตึงนัก หลี่ไหวอวี่จึงเอ่ยขึ้นมา
เสียงเย็น “สิ่งของของใต้เท้านี้ ท่านไม่ต้องการมันแล้วหรือ”

“ข้าไม่รับ” หลิววินเลี่ยพูด “ก่อนจะรับของ ข้ายังอยากถามอะไร
องค์หญิงเสียหน่อย

“...ท่านเกลี้ยกล่อมให้เจ้าเมืองจื่อหยางจัดการกับสี่เผ่าได้อย่างไร”

รูปหอมบนโต๊ะใหม่ไปหนึ่งชุดแล้ว กลิ่นหอมฉุนโดนลมพัดตลบอบอวล
ไปทั่วบริเวณที่พวกเขา นั่งอยู่

หลี่ไหวอวี่หลุกตามองรูปปั้นพาลางยกขาจับอย่างสบายๆ “ได้เท่ามาเพื่อ

ไต่สวนคดีอย่างนั้นหรือ”

“เมื่อคืนข้าคิดมาตลอดคืนก็ยังไม่เข้าใจ” หลีววินเลียส่ายหน้า “สตรีนางหนึ่งจะควบคุมเจ้าเมืองจื่อหยางเช่นนี้ได้อย่างไร”

“ข้าไม่ได้ควบคุมเขา” หลีไหวอว์บอก “ก่อนหน้านี้ลิ่เฟิงสิงปกป้องเมืองเหิงหยวน ต่อมาก็ถูกตรวจสอบพบว่ากระทำการทุจริต”

“แต่ก่อนหน้านี้ ในสายตาของท่านเจ้าเมือง ลิ่เฟิงสิงเป็นขุนนางที่ดี” หลีววินเลียพูดอย่างมั่นใจ “ท่านต้องทำอะไรแน่นอน ท่านเจ้าเมืองถึงได้เปลี่ยนความคิดที่มีต่อเขาและถึงขั้นกราบทูลกับฝ่าบาทให้ทรงตัดสินโทษเขา”

หลีไหวอว์โบกพัดผ้าไหมในมือเบาๆ พร้อมกับพูดว่า “กรรมจากสวรรค์ยังพอหลีกเลี่ยงได้ แต่กรรมที่ตนเองก่อขึ้นนั้นไม่อาจหนีพ้นไปได้”

หลีววินเลียดูไม่ค่อยพอใจ เขาเอ่ยขึ้นว่า “คำพูดนี้ขององค์หญิงพูดไปก็เหมือนไม่ได้พูด”

“ตอนนี้ได้ให้เจ้าถามเรื่องพวกนี้ไปทำไมเล่า” หลีไหวอว์ถาม “ข้าบอกไปแล้วว่าเป้าหมายของข้าก็แค่ล้างมลทินให้ตนเอง รอคดีชื่อหมาจิ้งจอกก็เสร็จสิ้น ข้าจะไม่หลอกใช้ให้เจ้าเมืองจื่อหยางไปทำเรื่องใดๆ อีก”

หลีววินเลียหรีดตา “ท่านยอมรับแล้วหรือว่าหลอกใช้เจ้าเมืองจื่อหยาง”

“มีอะไรให้ไม่ยอมรับเล่า” หลีไหวอว์หัวเราะเบาๆ “ตอนแรกที่ข้าเข้าหาเขา ยังมีความคิดจะฆ่าเขาเสียด้วยซ้ำ”

หลีววินเลียอึ้งไปทันที คล้ายกับว่าตกใจกับความคิดอันบ้าระห่ำนี้ของนาง ต่อมาจึงพูดด้วยท่าที่ซับซ้อน “สมกับเป็นองค์หญิงใหญ่ต้นหยางจริงๆ เจียงเสวียนจินจริงจังกับท่านปานนั้น ท่านก็ยังทำได้ลงคอเสียหรือ”

หลีไหวอว์เลิกคิ้วเอ่ยถาม “ท่านมีสิทธิ์อะไรมาพูดกับข้าเช่นนี้ แล้วท่านไม่ได้หลอกใช้เขาหรือ”

“ข้าไปหลอกใช้เขาตั้งแต่เมื่อใด”

ไม่ยอมรับอย่างนั้นรี หลีไหวอว์แค้นเสียงเย้ยหยันเบาๆ “คดียี่ห้อหมาจิ้งจอกไม่ใช่ท่านยิ้มเมื่อเขามาตัดสินคดี โทษจะตกใส่หัวข้าได้อย่างไร ได้เท่าหลีวคงอยากฆ่าท่านแล้วกระมัง ฉะนั้นลงมือกับชื่อหมาจิ้งจอก ส่วนท่านก็ฉวยเอาโอกาสนี้มาป้ายสีข้า ตอนนี้ฉันทูกท่านเจ้าเมืองจับได้แล้ว ส่วนท่าน

ก็ลอยนวลไม่เป็นอะไร ฝีมือไม่เบาเหมือนกันนี่”

หลิวววินเหลี่ยมนิ้วพลางพูด “คดีซื้อหมาขี้วี้ ข้าเองก็โดนฉีดยันบังตาเช่นกัน การที่เขาฆ่าคนแต่กลับมาฟ้องร้องท่าน ข้าก็นึกไม่ถึง”

หลอกใครกัน เห็นๆ อยู่ว่าหนึ่งคนยึดเยียดหลักฐานให้ อีกคนป้ายสีใส่ความ ทั้งที่ต่างฝ่ายต่างก็เห็นธาตุแท้ซึ่งกันและกันแล้วยังจะมาเสแสร้งทำตัวเป็นผู้บริสุทธิ์ต่อหน้านางอีกหรือ

หลิวไหววี่เกลียดคนจำพวกสุภาพบุรุษจอมปลอมเป็นที่สุด ขนาดอยู่ต่อหน้าคนที่มองการณ์ทะลุปรุโปร่งก็ยังพูดจามีลับลมคมใน ไม่มีความจริงใจแม้แต่น้อย

“ก่อนหน้านี้ข้าให้คนไปสืบข่าวเกี่ยวกับคุณหนูสี่สกุลไปก็ได้ยินเรื่องที่น่าฟังยิ่งเพิ่มสินเดิมให้” หลิวววินเหลี่ยพูด “ตอนนั้นข้ายังไม่เข้าใจว่าเจ้าแก่ลู่เกิดนึกใจดีอะไรขึ้นมา มาตอนนี้ได้รู้ว่าคุณหนูสี่สกุลไปก็คือองค์หญิงใหญ่ที่ยืมร่างคืนวิญญาณฟื้นคืนขึ้นมา ข้ากลับเริ่มซาบซึ้งขึ้นมาบ้างแล้ว”

ท่าทางจอมปลอมนี้ดูแล้วทำให้อยากอาเจียน หลิวไหววี่มุ่นคิ้ว “บุรุษตัวโตอย่างท่านอย่าพูดจาน่าสะอิดสะเอียนแบบนั้นได้หรือไม่ ไม่ชอบข้ากับลูกจึงสิ่งก็พูดมาตรงๆ เลยไม่ได้กว่าหรือ ยังจะมาซาบซึ้งอะไรอีก ช่างเป็นคำพูดที่ดูจอมปลอมไม่น้อย”

“ซาบซึ้งจริง ๆ” หลิวววินเหลี่ยพูด “เมื่อห้าปีก่อนเขาอยู่เคียงข้างองค์หญิงมาโดยตลอด ไม่เคยเรียกร้องขอตำแหน่งฐานะใดๆ แต่กลับคอยช่วยเหลือท่านเสมอมา ผู้คนในเมืองหลวงต่างก็เล่าขานกันว่าพวกท่านสองคนตกลงปลงใจอยู่กันอย่างลับๆ เรียบร้อยแล้ว แต่หลังจากที่ท่านฟื้นคืนชีพมาก็ไม่ได้ร่วมเรียงเคียงคู่กับเขามาก กลับออกเรือนกับเจ้าเมืองจี้หยางแทน

“องค์หญิง ท่านช่างจิตใจโหดเหี้ยมจริง ๆ เพื่อล้างแค้นแล้ว ไม่คิดเสียดายที่ต้องตัดใจจากคนรักของตน แล้วมาแต่งงานกับศัตรูที่สังหารตนเองแทน”

รูปหอมบนโต๊ะมอดไปพอสมควรแล้ว หลิวไหววี่ถอนหายใจเบาๆ หมดความอดทนที่จะคุยเรื่องไร้สาระกับเขามาก จึงนำกล่องผ้าออกมาวางตรงหน้าเขา “ของที่ท่านต้องการ”

หลิวววินเลี่ยมมองดู ทว่าไม่ได้กระตือรือร้นอะไรนัก เพียงแค่รับมาแล้วเปิดดูเท่านั้น นิ้วชี้เกาะกล่องตรงหน้าเบาๆ พร้อมกับพูด “ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าของชิ้นนี้เป็นของจริงหรือของปลอม”

“มีอยู่วิธีหนึ่ง” หลิวววินยิ้มอย่างเสแสร้ง “ได้ทดลองดูได้”
“อะไรหรือ”

หลิวววินคลายมือออก แก้วชาใบเล็กร่วงลงสู่พื้นเสียงดัง “ตุบ” หลังจากหลิวววินเหลือบมองไปยังหินกำบัง พวกจ้าวผู้ก็กระโดดออกมา นางจึงเอ่ยตอบเขาเสียงแผ่วเบา

“ตายดูสักครั้งแล้วจะรู้เอง”

หลิวววินเลี่ยมสะดุ้งตกใจ พลันลุกขึ้นหลบตาบทที่จ้าวผู้พาดลงมาจนเกิดเสียงดัง “เคร้ง” ม่านหินที่เขาั่งเมื่อครู่ถูกฟันจนเกิดเป็นร่องลึก

“จะฆ่าปิดปากหรือ” เขามองคนสิบคนที่ปรากฏกายอยู่ตรงหน้า หลังจากหายมึนงงก็หัวเราะลั่น “องค์หญิงใหญ่ สมกับเป็นองค์หญิงใหญ่ ต่อให้พื้นดินซีพกลับมาและหน้าตาเปลี่ยนไป คนพวกนี้ก็ยังคงอยู่เคียงข้างคอยช่วยเหลือท่าน มีเพียงเจ้าเมืองจื่อหยางเท่านั้นที่เป็นคนโง่ มีเพียงเขาเท่านั้นที่ไม่รู้ว่าท่านคือใคร!”

“ท่านคิดจะบอกเขาหรือ” หลิวววินั่งนิ่งและเอ่ยเสียงเรียบ “ไม่มีโอกาสเสียหรอก”

หลิวววินเลี่ยมที่ขยับกายรับได้สองกระบวนท่าก็ต้องแปลกใจ เมื่อพบว่ามือเท้าของตนเหมือนจะไร้เรี่ยวแรง อ่อนปวกเปียกไปหมด

“ท่านทำอะไรลงไป”

หลิวววินมองขึ้นรูปที่มอดไหม้บนโต๊ะพร้อมกับพูดอย่างรังเกียจ “หากไม่ใช่เพราะต้องการให้เจ้าถูกพิษรูปสลายกล้ำเนื้อนี้ เจ้าคิดว่าข้าจะพูดพาลกับเจ้าตั้งมากมายไปทำไม”

ยังมีรูปสลายกล้ำเนื้ออีกหรือไม่ หลิวววินเลี่ยมกลับหัวเราะออกมา ขณะพยายามเร้นกายหลบหลีก “การนัดพบขององค์หญิง จะจากไป ไม่ง่ายอย่างที่คิดไว้จริงๆ

“แต่โชคดียิ่งที่กระหม่อมก็เตรียมการมาเช่นกัน”

ทันทีที่คตมาบของจีวู้เกือบจะถึงคอของเขา เจ้าหน้าที่ทางการ
กลุ่มใหญ่ก็พุ่งตัวเข้ามาในโรงน้ำชา กรูกันเข้ามาล้อมพื้นที่ทั้งหมดเอาไว้

พวกจีวู้ปฏิบัติกริยาว่องไวยิ่ง หมายถึงเอาหัวหลิววั้นเลียก่อนโดย
ไม่สนสิ่งอื่นใด

ในช่วงพริบตา นั้น ก็มีหินก้อนหนึ่งลอยมาจากด้านข้างกระแทกไปดบ
เบี่ยงแนวดาบของเขาออกอย่างแรง

มีคนช่มอยู่อีกหรือ จีวู้พลันสีหน้าซีมลง มองรอบ ๆ อย่างระแวด-
ระวัง พลิกมือหมายตัวดดาบพาดที่คอของหลิววั้นเลียอีกครั้ง

หลิววั้นเลียยิ้มพร้อมกับเอ่ยว่า “ยอมให้จับเสียโดยดีเถิด ข้าพคมา
มากพอที่จะคุมตัวพวกท่านกลับศาลาว่าการได้ ครั้นนี้ข้าก็ยังเป็นฝ่ายชนะ
เหมือนเคย องค์หญิงใหญ่”

หลิววั้นซึ่งชิงซื้อและคนอื่น ๆ คอยคุ้มกันไว้ มองเจ้าหน้าที่ทางการ
รอบด้านคล้ายกับไม่อนาทรร้อนใจเลยสักนิด นางลุกขึ้นเดินไปหาหลิววั้นเลีย
ฉวยมีดสั้นที่ชิงเสียนถือเอาไว้ ก่อนจะมาหยุดอยู่ข้าง ๆ หลิววั้นเลีย
พร้อมกับยิ้มให้

“ท่านชนะงั้นหรือ

“ท่านจะดูแลจนข้า ต้นหยาง มากเกินไปแล้ว”

ทันทีที่สิ้นเสียง มีดสั้นก็พุ่งแทงเข้าสู่หน้าท้องของหลิววั้นเลีย
เสียงเนื้อโดนแทงค่อนข้างน่าหวาดกลัว แต่นางไม่แม้แต่จะกะพริบตาด้วยซ้ำ

“อีก” หลิววั้นเลียส่งเสียงอุ๊พร้อมเบิกตากว้าง “ท่าน...ท่านอยาก
ลงปรโลกไปพร้อมกับข้าอย่างนั้นหรือ”

ตรงนี้มีเจ้าหน้าที่หน้าทางการอยู่ตั้งมากมาย นางก็ยังคงล่าลงมือ บ้าไป
แล้วหรือ

“ลงปรโลกไปพร้อมกันงั้นหรือ” หลิววั้นหัวเราะซาซัน “เจ้าประมาณ
ตนเองสูงเกินไปแล้ว ทำร้ายข้าแล้วก็จะเร้นกายหายเข้าสู่ห้องลับอย่างนั้นหรือ
เจ้าตายไปพร้อมกับความลับที่เก็บเอาไว้เต็มท้องเพียงคนเดียวก็แล้วกัน
ส่วนข้าก็จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไรเล่า”

หลิววั้นเลียเจ็บแปลบบริเวณท้อง ไม่กล้าขยับเขยื้อนแม้เพียงนิด

เขากัดฟันพูด “ท่านช่างใจดำอำมหิต ลงมือโหดเหี้ยมยิ่งนัก!”

“ใจไม่อำมหิตพอก็ไม่อาจยืนหยัดอยู่ได้ ลงมือไม่เหี้ยมพอใครเล่า
จะกลัว” พิมพ์สองประโยคอย่างไม่ยั้งหระ แล้วหลีห่าววี้ก็ปล่อยมิดสัน
หันไปพูดกับคนด้านหลัง “ลงมือได้”

จู่จู่พยักหน้าแล้วฉีกปากหนึ่งครั้ง ทันทีที่ลื่นเสียงหวีดแหลมกังวาน
ก็มีคนปิดหน้ากลุ่มใหญ่กรูเข้ามาจากทางด้านหลังพวกเจ้าหน้าที่ทางการ

“ยังซาบซึ่งอยู่หรือไม่” หลีห่าววี้ยื่นมือไปตบไหล่หลิววินเลีย
“ทั้งหมดนี้เป็นความช่วยเหลือจากเจ้าแก่แล้ว”

สีหน้าของหลิววินเลียย่ำแย่เต็มทน เขารีบหันไปมองหินกำบัง
ทางด้านซ้าย ราวกับว่าทิศทางนั้นยังมีกองหนุนอยู่

หลีห่าววี้หรีดา โบกมือให้ซิงซือเข้าไปดู ซิงซือจึงเข้าไปดูที่หินกำบัง
เพียงครู่เดียวก็กลับมาแล้วส่ายหน้า

“ไม่มีคนอื่นแล้ว”

เจ้าหน้าที่ทางการทยอยล้มลงทีละคน สีหน้าหลิววินเลียก็ซีดลง
เรื่อยๆ เหมือนเขาจะไม่พอใจเอามากๆ ถ้าปากพะงาบจะพูดอะไรบางอย่าง
ทว่ารู้สึกเจ็บจนต้องยั้งคำพูดเอาไว้

“ข้าจะถามเจ้าเป็นคำถามสุดท้ายก็แล้วกัน” หลีห่าววี้ยืมร่ามองเขา
“หนังสือที่เจ้าถือในห้องลับเล่มนั้น เจ้าเก็บไว้ที่ใด”

หลิววินเลียหายใจอย่างยากลำบาก ตอบว่า “ข้าไม่มีทางมอบให้ท่าน
เด็ดขาด”

“เจ้าไม่ให้ ข้าให้คนไปหาเองก็ได้ จะห้องลับหรือจวนเจ้า ข้าก็ค้นได้
ทั้งนั้น” หลีห่าววี้ยกไหล่อย่างไม่แยแส “แต่ถ้า เจ้าไม่ให้ความร่วมมือแบบนี้
ตายไปแล้วก็อาจจะไม่ได้ลงหลุม”

“ท่าน...” หลิววินเลียกุมตรงจุดที่มีดสั้นปักอยู่ โลหิตเริ่มไหลนอง
ออกมา เขาพูดอย่างมีโทสะ “ถึงข้าตายไปก็จะไม่ปล่อยท่าน!”

ใบหน้าเหยเกเพราะความโกรธและความกลัว ท่าทางประดุจวิญญาณร้าย
เสียจริงๆ

ส่วนหลีห่าววี้กลับไม่กลัวแม้แต่น้อย จ้องมองเขาด้วยสายตาเรียบเฉย

“ตอนที่ข้าตาย ในใจข้าก็คิดเช่นนี้”

เพียงแต่เจียงเสวียนจิ้นถูกหลิววันเหลียนผลักดันให้กลายเป็นคมมืด
ที่ใช้สังหารนาง ความชิงชังของนางจึงไปตกอยู่ผิดที่

เจ้าหน้าที่ทางการกับคนปิดหน้าเริ่มโรมรันพันตูกัน ทว่าทั้งภูกาศิลปาไฟ
เต็มไปด้วยปิรุณโลหิตและกลืนดาวเลือดคละคลั่งในสายลม

หลิววันเหลียนค่อยๆ หลุดลงบนพื้น หลีไห่หวอวันั่งยองๆ อยู่ข้างเขา
รอให้เขาขาดใจตายเงียบๆ

“คุณหนู” ซึ่งชื่อเดินกลับมาจากด้านนอก มุ่นคิ้วพลาบพุดว่า
“รีบไปเร็ว!”

มีกำลังเสริมอีกหรือ หลีไห่หวอวิ้มวดคิ้ว จับกระโปรงลุกขึ้นแล้ว
พาพวกจ้าวอุ๋นถ่อนตัวด้วยความว่องไวยิ่ง

“จัดการเรียบร้อยแล้วหรือ” นางเดินไปพลาบพุด

จ้าวอุ๋นตอบ “เรียบร้อยแล้ว พวกที่เหลือด้านนอกไม่ได้เข้ามาดูพวกเรา
ปล่อยไปชั่วคราวขอรับ”

“อืม” หลีไห่หวอเดินผ่านหินกำบังมุ่งหน้าไปยังทิศตะวันตกพร้อมกับ
บอกว่า “รอฟังข่าวการตายของหลิววันเหลียน หากภายในสองวันยังไม่มีข่าว
ค่อยไปดูที่ศาลยุติธรรม”

“ขอรับ”

ด้านนอกประตูทิศตะวันตกของโรงน้ำชาภูกาศิลปาไฟมีรถม้าจอดรอ
อยู่หนึ่งคัน หลีไห่หวอวิ้มองดูเวาเบหนึ่ง จากนั้นก็เลิกม่านแล้วขึ้นไปนั่งด้านใน
ลู่อิงสิ่งโบกพัดพลาบมองคราบเลือดบนตัวนางแล้วสงสัยจะ
“เจ้าทำตัวว่าง่ายมานานเสียจนข้าเกือบลืมไปเลยว่าเมื่อก่อนเจ้าเป็นคน
โหดเหี้ยมเพียงไร”

หลีไห่หวอวิ้มือที่เบือนเลือดใส่เขาด้วยท่าที่ประหนึ่งข่มขู่และเอ่ยขึ้นว่า
“องค์หญิงใหญ่ต้นหยางฆ่าคนตั้งมากมาย เจ้ากลัวหรือไม่”

“กลัวแทบตายแล้ว” ลู่อิงสิ่งหุบพัดแล้ววางไว้ด้านข้าง ก่อนจะหยิบ
ผ้าเช็ดหน้าออกมา จับมือนางค่อยๆ เช็ดให้จนเกลี้ยงพร้อมกับพูดด้วย

ไบหน้าอ่อนโยน “เหลือวันเสียชีวิตแล้ว ฉันทันทีโดนตั้งข้อกล่าวหาแล้ว ในที่สุดความแค้นอันใหญ่หลวงของเจ้าก็ได้ชำระเสียที”

สิ่งที่กดทับอยู่ในใจตลอดมาคลายลงแล้ว หลีไหวอวีแยกเขี้ยวยิ้ม “ใช่ ชำระแล้ว”

“แล้วหลังจากนี้วางแผนจะทำอะไร” ลู่จิงสิงเลื่อนสายตามองนาง “จะ...อยู่ที่จวนสกุลเจียงต่อไหม”

“ข้ายังได้ชื่อว่าเป็นคนสกุลเจียงอยู่ แน่่อนว่าต้องอยู่ที่นั่น” หลีไหวอวี ทำให้ท่ามื่อพลางพูด “หลังจากนี้จะทำอะไร ข้าคิดเอาไว้หมดแล้ว หลันชิง เหมาะจะเป็นอัศวินเสนาบดี พวกเราก็คอยช่วยหนุนเขา พอมีเขาคอยช่วย หลีไหวหลินดูแลบ้านเมือง เจ้าก็จะได้ทำการค้าของเจ้าอย่างสบายใจ เอาไว้เจ้า หาเงินได้มากพอก็คอยคิดเรื่องแต่งงาน

“ตอนนี้ข้าไปคุยกับพวกคุณหนูตระกูลขุนนางพวกนั้นได้ พวกนาง ก็คงไม่รู้สึกลูกสาวกลัวว่าข้าคือตันหยางอีกแล้ว ฉะนั้น หากเจอสตรีใดๆ ข้าก็ช่วยเป็นธุระให้เจ้าได้”

“ยังมีพวกจิวอู่และไป๋อ้ายอีก หากอยากเป็นขุนนางก็ให้พวกเขา เข้าราชสำนักเป็นขุนนาง คนที่อยากเดินทางท่องเที่ยวยุทธภพก็ปล่อยพวกเขาไป นี่ก็หลายปีแล้ว ทุกคนควรได้ไปใช้ชีวิตอย่างที่ตัวเองต้องการได้แล้ว”

ยิ่งพูดก็ยิ่งตื้นตัน ดวงตาหลีไหวอวีสะท้อนประกายวาววับขึ้นมาทันที พูดอย่างตืออกดีใจ “ไม่ว่าอีกสองปีข้างหน้าจะมีลูกสักคน เมื่อถึงเวลานั้น ทุกคนค่อยมาดื่มเหล้าครบเดือน² กัน มาเล่าเรื่องราวว่าตนเองไปทำอะไร ในช่วงสองปีนี้บ้าง หลังจากนั้นไม่ว่าไม่เลิก!”

เมื่อนึกภาพตามที่นางพูดแล้ว ลู่จิงสิงก็ยกมูมปากแล้วสั่นศีรษะ “อย่างอื่นนะได้หมด แต่เรื่องแต่งงานของข้าไม่ต้องลำบากเจ้าหรอก”

“ทำไม” หลีไหวอวีขมวดคิ้ว “เจ้าไม่เชื่อสายตาข้าหรือ”

“ไม่ใช่” ลู่จิงสิงพูดอย่างเอื่อยเฉื่อย “ในใต้หล้ามีตันหยางหอม

² งานเลี้ยงฉลองเนื่องในโอกาสที่เด็กมีอายุครบหนึ่งเดือน โดยจะมีการจัดโต๊ะสำรับหลายตัว และเชิญญาติสนิทมิตรสหายมาร่วมงานเลี้ยงฉลอง ปกติผู้ที่มาร่วมงานจะต้องเตรียมของขวัญหรืออั่งเปามามอบแก่เจ้าภาพด้วย

ตั้งมากมาย ข้าไม่ยอมผูกคอตายอยู่บนต้นไม้ต้นเดียวหรอก”

หลี่ไหวอวี่อิงไปที่นั่นที่ มองเขาด้วยท่าที่ซับซ้อน “เจ้านี่มันเจ้าชู้กว่า
คุณชายรองเจียงเสียอีก”

ถึงอย่างไรเจียงเซินก็แต่งภรรยาและมีอนุแล้ว หากคนผู้นี้กลับคิด
แต่จะนั่งกอดสาวงามในใต้หล้าเพียงอย่างเดียวหรือ

ลูจิ่งสิงห์หรือดวงตาหงส์ลงครึ่งหนึ่ง ยกมุมปากขึ้นเจี๊ยบๆ อยู่ชั่วครู่
จากนั้นจึงถามนาง “เจ้าตัดสินใจแล้วว่าจะอยู่กับเจียงเสวียนจิ้นไปตลอด
ชั่วชีวิตอย่างนั้นหรือ”

คำพูดนี้ฟังแล้วก็รู้สึกจุกจิกใจนิดๆ หลี่ไหวอวี่เย้ยปอยผม และพูดแบบ
เหนียวเล็กน้อยว่า “คิดๆ ดูแล้วก็ไม่เลว เขาดีกับข้ามาก”

“ข้าไม่ติดกับเจ้าหรือ” เขาถาม

หลี่ไหวอวี่วิ่งลงไปในที่นั่นที่ กะพริบตามองเขา ทันใดนั้นก็สบถคำหยาบ
ออกมาแล้วพูดอย่างเหลือเชื่อ “เจ้าคงไม่ได้คิดเป็นอื่นกับข้าหรอกกระมัง”

“ทำไม” ลูจิ่งสิงห์ล่อมองนาง “ดูถูกตัวเองหรือ”

“ไม่ใช่เสียหน่อย” หลี่ไหวอวี่ส่ายหน้า “สตรีที่มีเอกลักษณ์หนึ่งเดียว
และงดงามที่สุดในใต้หล้าแบบข้า การที่เจ้าจะคิดเป็นอื่นก็เป็นเรื่องปกติมาก!”

พอทนไม่ไหว ลูจิ่งสิงห์ก็ลอกตา “ตอนที่เจ้าพูดช่วยมีมายอายหน่อย
อย่าให้มากนัก”

หลี่ไหวอวี่ “...”

ลูจิ่งสิงห์กางพัดออกมาโบกไปมาใหม่อีกครั้ง หลบตาลงและพูดว่า
“หยอกเจ้าเล่นนะ เป็นพี่น้องกันหนึ่งวันก็เป็นพี่น้องกันไปชั่วชีวิต เจ้ากับข้า
กราบไหว้ท่านเทพกวนอู³ ด้วยกันแล้ว วันข้างหน้าเจ้าอย่าตัดการติดต่อกับข้าก็พอ”

“ได้อย่างไรเล่า” หลี่ไหวอวี่ยิ้มว่า “เจ้าเป็นญาติฝ่ายหญิงของข้านะ”

เมื่อพลาดไปแล้วครั้งหนึ่งก็จะพลาดเช่นนี้ไปชั่วชีวิต ลูจิ่งสิงห์ม้มปาก
โบกพัดไปมาพาลงคิดว่า หากตอนนั้นเขารู้ใจตัวเองเร็วกว่านี้จะพลาดนางไป

³ หมายถึง กราบไหว้สามานเป็นพี่น้อง

หรือไม่

คำตอบก็คือ “ไม่แน่” คนตรงหน้าดูเหมือนไม่ได้คิดอะไรกับเขาเลย คำบางคำหลุดออกไป เกรงว่าแม้แต่คำว่าสหายก็อาจจะไม่ได้เป็นเสียด้วยซ้ำ ปล่อยให้เป็นเช่นนี้ไปก็แล้วกัน

เมื่อรถม้ามาถึงบริเวณใกล้กับจวนสกุลเจียง หลี่ไห่ววี่พาชิงซื้อลงจากรถม้า หลังจากบอกลา กับผู้จูงสิงและถอดเสื้อคลุมตัวนอกที่มีเลือดติดอยู่ออกส่งให้ชิงซื้อถือเอาไว้ ก็เข้าประตูข้างกลับเรือนนิลกาฬ

ภายในเรือนนิลกาฬเงียบสงัด บ่าวรายงานว่าท่านเจ้าเมืองเข้าวังไป ยังไม่กลับ

ถึงอย่างไฉนนั้นก็ไปถึงอัครเสนาบดี การจะนำคดีเก่ามาปราบปราม เขาไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เกรงว่าจะต้องใช้เวลาพอสมควร หลี่ไห่ววี่ไม่ใคร่ใส่ใจนางรู้อีกรุ่นนักและไม่สนว่าฟ้ายังไม่มืด หลับสักตื่นก่อนค่อยว่ากันอีกทีก็แล้วกัน

ในที่สุดครั้งนี้ก็ไม่ผันร้ายแล้ว บรรยากาศในฝันของนางเจียบสงบมีเงาต้นไม้ตรงประตูตึกหน้าเพียววัน มีเสียงหัวเราะอ่อนโยนของหลี่ไห่ววี่หลิน และมีคนอีกคนอยู่ห่างออกไป เขาสวมเสื้อคลุมสีอำพันเหลืองเขียวกำลังรอให้นางเข้าไปใกล้อย่างอบอุ่น

ถึงแม้จะหลับไปแล้ว แต่มุมปากทั้งสองก็ยังอดฉีกกว้างออกไม่ได้ พอตื่นขึ้นมาก็ค่ำแล้ว หลี่ไห่ววี่มองดูในห้องแล้วถามชิงซื้อ “ท่านเจ้าเมืองยังไม่กลับหรือ”

ชิงซื้อตอบเสียงเบา “เมื่อครู่อวี่เฟิงกลับมาส่งข่าว บอกว่าท่านเจ้าเมืองต้องอยู่ในวังอีกหลายวัน เพื่อปรึกษาเรื่องคดีเก่ากับฝ่าบาทเจ้าคะ”

“อา...” หลี่ไห่ววี่เบะปากอย่างค่อนข้างพิศหวัง เอ่ยว่า “เหลือช้าอยู่ที่นี้คนเดียวสินะ”

ชิงซื้อขบคิดไปมาก็พูดขึ้นว่า “เมื่อครู่ฮูหยินของคุณชายรองส่งคนมาถามหาท่าน ท่านจะพบนางตอนไหนเลยไหมเจ้าคะ”

แม้นางจากบ้านตระกูลสวีคนนั้นนะหรือ หลี่ไห่ววี่เริ่มได้สติขึ้นมา

“เอลิ ไปเชิญนางมาเถอะ”

ก่อนหน้านั้นได้ยินคนพูดว่าสวีชูเหียงกับเจียงเซินมีเรื่องไม่ลงรอยกัน แต่ได้ยินข่าวเพียงคร่าว ๆ ไม่รู้ว่าเนื้อเรื่องจำเพาะเจาะจงเป็นมาอย่างไร ถึงอย่างไรตอนนี้กำลังเมื่อ สู้คุยเล่นกับนางดีกว่า

ซึ่งชื่อขานรับแล้วไปทันที

สวีชูเหียงมาถึงอย่างรวดเร็ว แถมยังหอบผ้าห่มกับหมอนมาด้วย หลีไหวอวี่เห็นแล้วก็รู้สึกงงกันทันที “พี่สะใภ้รอง ที่เรือนข้าไม่ได้ขาดของพวกนี้เสียหน่อย ท่านเอามาให้ทำไมหรือ”

“ไม่ได้เอามาให้เจ้าหรือ” สวีชูเหียงพูดเสียงแผ่ว “ข้าอยากมานอนที่เรือนรับรองนะ”

“เอ๋” หลีไหวอวี่แปลกใจทันที “มีเรือน누หลังดี ๆ ไม่อยู่ เหตุใดถึงจะมานอนที่นี่เล่า”

สวีชูเหียงขบริมฝีปาก ไม่ได้ตอบ หากขอบตาเริ่มแดงระเรื่อขึ้นเล็กน้อย

หลีไหวอวี่พลันเข้าใจ “พี่รองรักท่านอีกแล้วหรือ”

“จะว่ารักก็ไม่ได้” สวีชูเหียงพูด “เป็นข้าที่ทำตัวเอง โทษคนอื่นไม่ได้หรอก”

ได้ยินน้ำเสียงของนาง หลีไหวอวี่ก็รู้สึกปวดใจอย่างบอกไม่ถูก จูงนางไปที่เรือนรับรองและให้ชิงชือช่วยเปลี่ยนผ้าห่มกับหมอนบนเตียงให้แล้วจึงเอ่ยถามนาง “เกิดอะไรขึ้นหรือ”

สวีชูเหียงหลบตาลง กุมมือหลีไหวอวี่และนั่งเจี๋ยบอยู่พักใหญ่ ก่อนจะพูดขึ้นว่า “ครั้งก่อนเขานำผ้าเช็ดหน้าที่ข้าใช้เวลาปักถึงสามเดือนเพื่อมอบให้เขาไปยกให้หนู ข้ารู้สึกน้อยอกน้อยใจก็เลยกลับบ้านตน นายผู้เฒ่าให้เขาไปปรับตัวข้ากลับมา แต่เขาถือว่าข้าใช้ชื่อนายผู้เฒ่ามาซุกก็เลยเย็นชากับข้ามาก

“ส่วนวันนี้ ข้าต้มน้ำแกงโสมเพื่อไปของอนง้อ เขากลับเอาแต่ทำตัวสนิทแนบชิดกับหนูทั้ง ๆ ที่ข้ายังยืนอยู่ตรงนั้นโดยไม่ขยับตามองข้าแม้แต่นิด แถมยังมีหน้ามาพูดอีกว่า เขาทำตามคำสั่งของนายผู้เฒ่า ตอนกลางคืน

ที่ร่วมห้องกับข้า เพราะควรมีลูกได้ตั้งนานแล้ว”

น้ำตาหยดลงบนหลังมื่อดังแปะ สวีฐหนีงสะอื้น “ใครจะอยากมีลูกกัน”

นางเพียงแค่มองเขาเท่านั้น

หลี่ไห่วีฟังแล้วก็ทอดถอนใจ “พี่รองก็ทำเกินไปหน่อยจริงๆ”

“เป็นข้ารันทาที่เอง” สวีฐหนีงปาดน้ำตาและเอ่ยว่า “หากข้าไม่ได้ชอบเขาถึงเพียงนั้น ก็คงไม่ต้องเสียใจแบบนี้”

เรื่องความรัก แต่ไหนแต่ไรก็เป็นเรื่องที่ว่า ใครหวั่นไหว คนนั้นแพ้ หากหวั่นไหวมากไปแล้วเจอกับความเฉยชา แบบนั้นคือสวรรค์ลิขิตไว้แล้วว่าเป็นการทำตนเอง

หลี่ไห่วีปลอบคนไม่ค่อยเป็นจึงได้แต่มองนางอย่างทิ่มทื่อ โชคดีที่สวีฐหนีงไม่ได้มาเพื่อหาคนปลอมโยน เพียงแค่หาคนที่คุยด้วยแล้วรู้สึกสบายใจเท่านั้น

“ข้ากลับไปบ้านไม่กี่วัน ท่านพ่อมักจะถามถึงเจ้าอยู่บ่อยๆ” สวีฐหนีงสุดหายใจเข้าลึกแล้วเปลี่ยนเรื่อง “เขาบอกว่าเจ้ามีบุญคุณต่อบ้านของเรามากให้ข้าคอยช่วยเหลือเจ้า”

ความจริงสวีฐหนีงก็รู้สึกแปลกใจเล็กน้อย ถึงอย่างไรคนที่ช่วยบิดาออกมาก็คือเจ้าเมืองจื่อหยาง แต่บิดากลับไม่พูดถึงท่านเจ้าเมืองเลย เพียงแค่กำชับให้นางดูแลเจียงไปซื้อเป็นอย่างดีเท่านั้น

หลี่ไห่วียิ้ม “ได้เท่าสวี่ไฉ่ใจยิ่งนัก”

อวินหลันชิงรู้ตัวตนของนางแล้ว เท่ากับว่านางเชื่อมกับสวี่เซียนก็รู้แล้วเช่นกัน แต่ก็ไม่เห็นเป็นไร เมื่อหลี่อวินเสียชีวิตไปแล้ว เรื่องทุกอย่างก็จะแก้ไขได้ ต่อให้พวกเขารู้ ก็จะไม่ตึงนางเข้าไปพัวพัน

สวีฐหนีงดูท่าทางเหน็ดเหนื่อยมาก ส่วนหลี่ไห่วีก็ไม่คิดจะรบกวนนางมากจนเกินไป จึงจัดการที่ทางให้นางเรียบร้อยแล้วกลับเรือนหลัก

หัววันติดแล้วที่เจียงเสวียนจินไม่กลับจน

หลี่ไห่วีไม่ค่อยเข้าใจ นางถามชิงซื้อขณะยังนอนอยู่บนเตียงว่า

“คดีที่มีหลักฐานชัดเจนแบบนี้ทำไมถึงใช้เวลานานนักนะ”

ซึ่งชื่อพูดขึ้นว่า “ในวังไม่มีข่าวอะไรเลยเจ้าคะ”

หลี่ไห่ววี่รู้สึกไม่ค่อยสบายใจ หยัดกายลุกขึ้นแล้วเอ่ยถาม “แน่ใจนะว่าหลี่วอวินเสียชีวิตแล้ว”

ซึ่งชื่อพยักหน้า “จีวอู๋นำศพออกไปนอกเมืองแล้ว ปิดข่าวไว้เป็นอย่างดี ไม่มีใครรู้ว่าวันนั้นเกิดอะไรขึ้นที่ภูผาศิลปาไฟเจ้าคะ”

ทุกอย่างเหมือนจะราบรื่นมาก แต่ทำไมนางถึงรู้สึกกระวนกระวายใจเล่า

“หาวิธีให้คนไปสืบข่าวในวัง” หลี่ไห่ววี่พูด

ห้องฟ้ามืดครึ้ม เมฆดัลลอยต่ำ เหมือนว่าฝนกำลังจะตกลงมาในไม่ช้า

ซึ่งชื่อออกไปข้างนอกแล้ว หลี่ไห่ววี่นั่งตรงโต๊ะมองอาหารตรงหน้า รู้สึกไม่อยากกินแม้แต่दन

“คุณหนู” หลังชวี่ยืนก้มหน้าอยู่ข้างๆ ถามอย่างลึกลับ “จะให้ตามหมอหญิงมาดูอาการหน่อยไหมเจ้าคะ คุณหนูสืบทอดไม่ค่อยดีเลย”

หลี่ไห่ววี่ขยับปากจิบจิบราวกับสัมผัสถึงรสขมภายในปาก ก่อนจะพยักหน้า “ไปตามเถอะ”

ในเรือนนิลกาฬไม่มีหมอหญิง หมอหญิงที่มาจากจวนสกุลเจียงตูแล้วค้นต่ายนัง

“บ่าวฉีจิ้น คารวะสุหยินเจ้าคะ” หมอหญิงวางล่วมยาแล้วทำความเคารพ

หลี่ไห่ววี่จ้องนางอยู่ครู่หนึ่งก็นึกขึ้นได้ทันที “ข้าเคยพบเจ้า”

ฉีจิ้นยิ้มเล็กน้อย “สุหยินความจำดียิ่งนัก”

ตอนที่นางยังเป็นคุณหนูสี่สกุลไป ท่านเจ้าเมืองเคยให้นางมาตรวจดูอาการป่วย ตอนนั้นใครก็นึกไม่ถึงว่าแม่นางน้อยที่ดูน่าเวทนาจะกลายเป็นสุหยินเจ้าเมืองที่ใครๆ ต่างก็อิจฉาเช่นนี้ได้

ฉีจิ้นยื่นมือไปจับชีพจรของหลี่ไห่ววี่ ตรวจอย่างตั้งอกตั้งใจอยู่ครู่หนึ่งก็มุ่นคิ้วถาม “สุหยิน รอบเดือนของเดือนนี้มาหรือยังเจ้าคะ”